

Příběhy našich sousedů

Helena Třeštíková



Scénář k audioreportáži

Zpracovali: Jana Hešur, Anna Hrubá, Vladimír Šedivý,
Martin Zdráhala

Škola: Základní škola v Praze 7, Strossmayerovo náměstí 4

21. března 2016 jsme se v rámci projektu Příběhy našich sousedů setkali s českou režisérkou a pedagožkou paní Helenou Třeštíkovou, za svobodna Böhmovou.

Paní Helena Třeštíková se narodila 22. června 1949 v Praze, kde prožila i téměř celý svůj dosavadní život.

Myslím si, že jsem prožila vlastně docela zajímavou etapu 20. století, aspoň dneska ten pocit mám. Když jsem byla dítě, tak jsem byla trochu rozčilená, že nežiju v nějakém romantickém prostředí, jaký jsem znala z knížek, třeba Kája Mařík a podobně, a že bydlím na Václavském náměstí, a teprve zpětně si uvědomuju, že to bylo asi nejromantičtější místo, v jakém jsem mohla svoje mládí strávit, protože Václavské náměstí v mém dětství bylo takovým středem všeho dění. Probíhaly tam různé průvody, 1.máje a mně se to strašně líbilo a hrozně jsem ty 1.máje milovala a celý ten průvod jsem proseděla u okna a dívala se úplně nadšeně. A kuriózní je to, že to byly takový komunistický veselice, ke kterým zbylá část rodiny - rodiče a babička - měli velmi negativní vztah.

Rodiče malé Helenky neměli z tehdejších postojů své dcerky moc velkou radost, přesto jí její názory nevymlouvali. Pouze to okomentovali slovy: „Však ona prohlídne!“ A měli pravdu.

Zásadní „prohlédnutí“ nastalo v roce 1968, kdy bylo paní Třeštíkové, tehdy ještě slečně Böhmové, 19 let a maturovala. V období politického uvolnění nazývaného pražské jaro se lidé dovídali pravdu o událostech z předešlých let, která vzhledem ke komunistické cenzuře nemohla zaznít - například o politických procesech v 50. letech a činnosti Státní bezpečnosti.

Já jsem teda v té době už byla rozhodnuta, že půjdu na FAMU, ale protože tam byla taková nutná podmínka - 1 rok praxe, tak jsem hned po maturitě odjela do Německa dělat Au Pair, abych se naučila německy. Pak jsem se vrátila a nastoupila jsem do Československé televize, kde jsem pracovala jako asistentka produkce a režie.

Byla to taková politicky turbulentní doba, kdy nastala doba deprese a deziluze. A přišla událost, která můj život velmi poznamenala, a to že se upálil Jan Palach.

V roce 1969 paní Třeštíková složila zkoušky na FAMU a tam také začala v září 1969 studovat dokumentární tvorbu. Soustředila se především na mezilidské vztahy a sociální témata, a to jí vydrželo celý život.

Po absolvování školy nastoupila do Krátkého filmu a rozhodla se dělat sociální dokumenty. Vždycky jí zajímal vývoj lidských osobností a osudů v dlouhodobém časovém horizontu, takže se rozhodla pro tzv. časosběrnou metodu.

V roce 1980 se rozhodla natáčet dokument Manželské etudy. V rámci tohoto dlouhodobého projektu sledovala a dokumentovala po dobu šesti let osudy několika manželských párů.

Velice přitažlivým se stal fakt, že nebylo možné předem odhadnout, jakým směrem se budou jednotlivé příběhy vyvíjet, nebylo možné vypracovat scénář pro reálné životy...

Uvědomila si, že by se tomu chtěla věnovat nadále.

Asi film, který vidělo nejvíce lidí, byl film Katka, je to vlastně 13 let sledování života dívky, která je závislá na drogách a snaží se z toho dostat a bohužel se jí to nepodaří. Nejdřív vznikl první film, který se jmenoval V pasti, bylo 6 let sledování jejího života. A pak jsem si řekla, že by bylo zajímavé sledovat její život i dál.

Byl velký problém jak najít Katku, protože narkomani nemají žádnou adresu a pokud mají telefon, tak ho mají krátce. Po měsíci

Katku našli, když jsme se s Katkou setkaly, tak jsem se zeptala, jestli by byla ochotna pokračovat ve filmu a ona řekla takovou větu, to si pamatuji do dneška „Heleno já bych potřebovala něco, co by mě nakoplo, abych opravdu praštila s těma drogama a mám pocit, že tohleto je přesně ono, tak jo, tak já do toho jdu.“ Asi po dvou natáčecích dnech nám Katka řekla, že má pocit, že je těhotná. Katka po dni společného pobytu v nemocnici utekla a zavolala mně. Tak to byla taková hrozná chvíle, protože když opustí svoje vlastní dítě, zase začne fetovat. Občas jí vídám a je na tom hůř.

V roce 1968 chtěli rodiče paní Třeštíkové, zůstat v Německu - tenkrát se mu říkalo západní - kam ji přijeli navštívit. Měli špatné životní zkušenosti.

Paní Třeštíková však trvala na tom, že se musí vrátit. Těšila se, až přijede do - proti Německu - nedokonalého Československa. Když jela zpátky domů, plakala a rozhodla se, že svoji rodnou zem nikdy v životě neopustí.

Paní Třeštíková se ve svém životě řídí větou:
„Kdykoliv něco získáš, zároveň něco ztrácíš a naopak.“

Vážíme si toho, že jsme se mohli s paní Helenou Třeštíkovou setkat a že se s námi podělila o svoje zážitky a názory. Děkujeme.